

USTAWA

z dnia 26 kwietnia 1984 r.

o upowszechnianiu kultury oraz o prawach i obowiązkach pracowników upowszechniania kultury.

Kultura narodowa jest wspólnym dobrem wszystkich Polaków, a prawo do korzystania z jej wartości oraz do udziału w jej odbiorze i tworzeniu zapewnia Konstytucja Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej. W celu realizacji tego prawa stanowi się, co następuje:

Rozdział 1

Cele i zadania upowszechniania kultury oraz przepisy ogólne.

Art. 1. Upowszechnianiem kultury jest działalność polegająca w szczególności na udostępnianiu wartości kultury narodowej i światowej, włączaniu ich do społecznego obiegu i umożliwianiu szerokiego odbioru, na inspirowaniu i organizowaniu jednostek i grup obywateli do aktywnego i twórczego uczestniczenia w życiu kulturalnym kraju, regionu, środowiska, na tworzeniu warunków do rozwoju ich talentów twórczych i twórczości kulturalnej oraz aktywności społecznej w sferze kultury, zwłaszcza w społecznym ruchu kulturalnym, a także na kultywowaniu i rozwijaniu regionalnych tradycji kulturalnych, twórczości ludowej i folkloru.

Art. 2. 1. Celem upowszechniania kultury jest **wzbogacanie osobowości człowieka, kształtowanie ideowych, moralnych i patriotycznych postaw obywateli, socjalistycznych stosunków i zasad współżycia społecznego, umacnianie więzi międzyludzkich oraz rozwijanie kultury pracy, wypoczynku i życia codziennego.**

2. Upowszechnianie kultury powinno służyć integrowaniu społeczeństwa oraz zmniejszaniu dysproporcji między środowiskami i regionami w dostępie do dóbr kultury i udziale w tworzeniu jej wartości.

Art. 3. 1. Upowszechnianie kultury jest częścią polityki społeczno-gospodarczej państwa.

2. Zadania związane z upowszechnianiem kultury są ujmowane w centralnych i terytorialnych planach społeczno-gospodarczych.

3. Minister Kultury i Sztuki przedstawia do projektów centralnych planów społeczno-gospodarczych propozycje mające znaczenie dla upowszechniania kultury, a terenowe organy administracji państwowej przedstawiają takie propozycje do terytorialnych planów społeczno-gospodarczych.

Art. 4. Rady narodowe:

- 1) ustalają w terytorialnych planach społeczno-gospodarczych zadania w zakresie upowszechniania kultury, określając zasady i sposób ich realizacji,
- 2) mogą uchylać wieloletnie programy upowszechniania kultury,
- 3) uzgadniają programy działania w zakresie upowszechniania kultury z jednostkami gospodarki społecznej i organizacjami społecznymi na swoim terenie.

Art. 5. 1. Minister Kultury i Sztuki organizuje współdziałanie w zakresie upowszechniania kultury naczelnych i centralnych organów administracji państwowej oraz organizacji spółdzielczych i społecznych o zasięgu krajowym.

2. W ramach uprawnień, o których mowa w ust. 1, Minister Kultury i Sztuki może w szczególności inicjować określone działania oraz uzgadniać wspólnie z organami i jednostkami organizacyjnymi sposoby ich realizacji.

Art. 6. 1. Rady narodowe organizują współdziałanie w zakresie upowszechniania kultury państwowych jednostek organizacyjnych, spółdzielczych i społecznych, działających na terenie ich właściwości.

2. W ramach uprawnień, o których mowa w ust. 1, rady narodowe mogą w szczególności inicjować określone działania i uzgadniać kierunki upowszechniania kultury oraz formy ich realizacji, a także podejmować wspólne inwestycje o charakterze kulturalnym.

Art. 7. 1. Zapewnianie odpowiednich warunków materialno-technicznych i organizacyjnych dla upowszechniania kultury, a także organizowanie upowszechniania kultury w zakresie i formach określonych przepisami ustaw jest obowiązkiem przedsiębiorstw państwowych i innych państwowych jednostek organizacyjnych, spółdzielni i ich związków, organizacji związkowych oraz innych organizacji zawodowych i społecznych.

2. Jednostki organizujące upowszechnianie kultury korzystają z ochrony i pomocy państwa.

3. Upołączone zakłady pracy są obowiązane organizować upowszechnianie kultury wśród załóg pracowniczych i ich rodzin, a spółdzielnie i organizacje spółdzielcze — wśród swoich członków i ich rodzin.

4. Zadania, o których mowa w ust. 1 i 3, są ujmowane w programach właściwych jednostek organizacyjnych.

5. W zakresie i na warunkach określonych w ustawie upowszechnianie kultury mogą prowadzić inne niż wymienione w ust. 1 i 3 jednostki organizacyjne oraz osoby fizyczne.

Art. 8. Zadania związane z upowszechnianiem kultury realizują:

- 1) instytucje i placówki, dla których upowszechnianie kultury jest ich podstawową działalnością, zwane dalej „instytucjami i placówkami upowszechniania kultury”,
- 2) jednostki organizacyjne, dla których upowszechnianie kultury stanowi część ich statutowej działalności, a w szczególności: instytucje artystyczne, jednostki księgarstwa oraz inne jednostki organizacyjne rozpowszechniania książek, filmu, muzyki i plastyki, szkoły oraz inne jednostki oświatowo-wychowawcze i naukowe, wydawnictwa, prasa, radio, telewizja, jednostki gospodarki społecznej i nie społecznej produkujące dobra lub świadczące usługi mające znaczenie dla upowszechniania kultury,

- 3) stowarzyszenia społeczno-kulturalne i naukowe, związki twórcze oraz inne organizacje społeczne — w zakresie i formach określonych we właściwych dla nich przepisach, statutach bądź regulaminach.

Art. 9. 1. Instytucjami i placówkami upowszechniania kultury w rozumieniu art. 8 pkt 1 są:

- 1) domy kultury, ośrodki i kluby kultury oraz świetlice,
- 2) galerie sztuki współczesnej i salony sztuki,
- 3) ośrodki badań i dokumentacji zabytków, filmu, muzyki oraz innych dziedzin kultury,
- 4) ośrodki doskonalenia i dokształcania kadr upowszechniania kultury.

2. Biblioteki i muzea są także instytucjami i placówkami upowszechniania kultury w rozumieniu ustawy.

3. Jednostka organizacyjna upowszechniania kultury działająca samodzielnie na podstawie statutu i prowadząca samodzielną gospodarkę finansową jest instytucją, a jeśli wchodzi w skład innej jednostki organizacyjnej — jest placówką upowszechniania kultury.

4. Minister Kultury i Sztuki kształtuje sieć instytucji upowszechniania kultury o znaczeniu ogólnokrajowym.

5. Rada Ministrów, na wniosek Ministra Kultury i Sztuki uzgodniony z Ministrem Administracji i Gospodarki Przestrzennej, określa, w drodze rozporządzenia, ogólne zasady kształtowania sieci instytucji i placówek upowszechniania kultury.

Art. 10. Do podstawowych zadań instytucji i placówek upowszechniania kultury należy w szczególności:

- 1) edukacja kulturalna i wychowanie przez sztukę,
- 2) gromadzenie, dokumentowanie, tworzenie, ochrona i udostępnianie dóbr kultury,
- 3) tworzenie warunków dla rozwoju amatorskiego ruchu artystycznego oraz zainteresowania wiedzą i sztuką,
- 4) tworzenie warunków dla rozwoju kultury robotniczej i ludowej, folkloru oraz rekedzieła ludowego i artystycznego,
- 5) rozpoznawanie, rozbudzanie i zaspokajanie potrzeb oraz zainteresowań kulturalnych.

Rozdział 2

Organizacja instytucji i placówek upowszechniania kultury.

Art. 11. 1. Instytucje i placówki upowszechniania kultury mogą być tworzone przez:

- 1) naczelne i centralne organy administracji państwowej,
- 2) rady narodowe,
- 3) przedsiębiorstwa i inne państwowe jednostki organizacyjne,
- 4) spółdzielnie i ich związki,
- 5) związki zawodowe i organizacje społeczno-zawodowe rolników,
- 6) organizacje samorządowe, społeczno-kulturalne, młodzieżowe i inne organizacje społeczne,
- 7) spółki,
- 8) inne osoby prawne,
- 9) nie upołączone jednostki organizacyjne i osoby fizyczne.

2. W drodze umów lub porozumień zawieranych przez jednostki określone w ust. 1 mogą być tworzone wspólne instytucje i placówki upowszechniania kultury.

Art. 12. 1. Jednostka tworząca instytucję lub placówkę upowszechniania kultury, zwana dalej „organizatorem”, określa jej nazwę, siedzibę i przedmiot działania.

2. Organizator zapewnia instytucji lub placówce upowszechniania kultury niezbędne wyposażenie materialne i techniczne oraz środki finansowe.

Art. 13. 1. Instytucja upowszechniania kultury działa na podstawie statutu, który nadaje jej organizator.

2. Statut określa w szczególności przedmiot i zakres działania instytucji upowszechniania kultury, jej strukturę organizacyjną, organy zarządzające i nadzorujące, udział samorządu społecznego w zarządzaniu oraz źródła finansowania.

3. Instytucja upowszechniania kultury może rozpocząć działalność po uzyskaniu wpisu do rejestru.

4. Instytucje tworzone i prowadzone przez naczelne i centralne organy administracji państwowej oraz przez rady narodowe są rejestrowane we właściwych rejestrach z urzędu.

5. Pozostałe instytucje upowszechniania kultury są rejestrowane na wniosek organizatora po przedstawieniu statutu.

6. Rejestr instytucji upowszechniania kultury o znaczeniu ogólnokrajowym prowadzi Minister Kultury i Sztuki.

7. Rejestr instytucji upowszechniania kultury o zasięgu miejskim, gminnym i wojewódzkim prowadzi terenowy organ administracji państwowej stopnia wojewódzkiego.

8. Placówka upowszechniania kultury może rozpocząć działalność po zgłoszeniu do ewidencji.

9. Wpis do ewidencji następuje na wniosek organizatora.

10. Ewidencję prowadzi terenowy organ administracji państwowej stopnia podstawowego.

11. Minister Kultury i Sztuki, w drodze rozporządzenia, określa zasady postępowania rejestrowego oraz prowadzenia rejestrów instytucji i ewidencji placówek upowszechniania kultury, a także określa wzorcowe statuty instytucji upowszechniania kultury.

Art. 14. 1. Organ rejestrujący, o którym mowa w art. 13, odmówi wpisu do rejestru instytucji upowszechniania kultury, jeżeli zamierzona działalność jest sprzeczna z celami upowszechniania kultury, określonymi w art. 1 i 2.

2. Organ rejestrujący może wykreślić instytucję upowszechniania kultury z rejestru, w przypadkach gdy prowadzona przez nią działalność jest sprzeczna z przepisami ustawy, ze statutem lub narusza obowiązujący porządek prawny.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio do placówek upowszechniania kultury.

4. Przepisy ust. 1 i 2 nie dotyczą instytucji i placówek upowszechniania kultury wpisanych do rejestru (ewidencji) z urzędu.

Art. 15. 1. Organizator nie może zlikwidować instytucji upowszechniania kultury bez uprzedniego uzyskania opinii organu administracji państwowej, który ją zarejestrował.

2. Organizator ma obowiązek zawiadomić organ administracji państwowej o podjętym zamiarze co najmniej na 6 miesięcy przed wstrzymaniem działalności.

3. Jeżeli dalsza działalność instytucji, o której mowa w ust. 1, jest celowa, organ, który dokonał rejestracji, może udzielić organizatorowi stosownej pomocy.

4. W przypadku likwidacji instytucji jej aktywa i pasywa przejmują organizator, który odpowiada za jej zobowiązania w stosunku do osób trzecich.

5. Przepisy ust. 1—4 stosuje się odpowiednio do placówek upowszechniania kultury.

Art. 16. 1. Organy kierujące instytucjami upowszechniania kultury, których organizatorami są naczelne i centralne organy administracji państwowej oraz wojewódzkie rady narodowe, są powoływane przez organizatorów w porozumieniu z Ministrem Kultury i Sztuki.

2. Organy kierujące pozostałymi instytucjami upowszechniania kultury są powoływane przez organizatorów w porozumieniu z organami właściwymi do ich rejestracji.

Art. 17. 1. Rady narodowe stosownie do swojej właściwości utrzymują własne instytucje i placówki upowszechniania kultury oraz kontrolują ich działalność, nadzorują działalność instytucji i placówek upowszechniania kultury prowadzonych przez jednostki gospodarki społecznej, jak też inne osoby prawne oraz osoby fizyczne na ich terenie.

2. Organ prowadzący rejestr, o którym mowa w art. 13, może w szczególności:

1) żądać od instytucji upowszechniania kultury informacji o realizacji jej statutowych zadań, a także rozliczeń ze środków pochodzących z Funduszu Rozwoju Kultury,

2) wizytować instytucje upowszechniania kultury w zakresie działalności programowej oraz wydawać zalecenia powizytacyjne.

3. Przepisy ust. 2 stosuje się odpowiednio do placówek upowszechniania kultury.

4. Uprawnienia, o których mowa w ust. 2 pkt 2, przysługują Ministrowi Kultury i Sztuki w stosunku do wszystkich instytucji i placówek upowszechniania kultury.

5. Organy wizytujące przekazują organizatorom instytucji i placówek upowszechniania kultury oceny wraz z wnioskami w zakresie ich działalności programowej.

Rozdział 3

Udział społecznego ruchu kulturalnego w upowszechnianiu kultury.

Art. 18. 1. Społeczny ruch kulturalny, obejmujący w szczególności regionalne i ogólnopolskie towarzystwa kultury, stowarzyszenia twórców ludowych i amatorskiego ruchu artystycznego oraz organizacje społeczne prowadzące działalność w dziedzinie kultury, jest ważnym partnerem państwowych i spółdzielczych jednostek organizacyjnych w upowszechnianiu kultury.

2. Społeczny ruch kulturalny uczestniczy w organizowaniu i rozwijaniu życia kulturalnego oraz współdziała z instytucjami i placówkami upowszechniania kultury w zaspokajaniu potrzeb środowisk lokalnych.

Art. 19. Rady narodowe oraz organy samorządu mieszkańców miast i wsi współdziałają ze społecznym ruchem kulturalnym.

Art. 20. 1. Instytucje i placówki upowszechniania kultury współdziałają ze społecznym ruchem kulturalnym w realizacji swoich statutowych zadań, zasięgają jego opinii, podejmują wspólne inicjatywy i tworzą warunki do ich realizacji.

2. Instytucje i placówki upowszechniania kultury współdziałają z samorządem mieszkańców miast i wsi oraz są zobowiązane do rozwijania samorządu uczestników różnych form działalności kulturalnej.

Art. 21. 1. Rady narodowe mogą zlecać organizacjom społecznym i ogniwom społecznego ruchu kulturalnego, za ich zgodą, realizację zadań w zakresie upowszechniania kultury, przyznając na ten cel odpowiednie środki.

2. Minister Kultury i Sztuki w porozumieniu z Ministrem Finansów, w drodze rozporządzenia, określa zasady zlecania i finansowania zadań, o których mowa w ust. 1.

Art. 22. Działaczom społecznym oraz innym osobom szczególnie zasłużonym dla upowszechniania kultury przyznawane są nagrody i wyróżnienia.

Rozdział 4

Pracownicy instytucji i placówek upowszechniania kultury.

Art. 23. 1. Przepisy niniejszego rozdziału określają wymagania kwalifikacyjne oraz zasady wynagradzania pracowników instytucji i placówek upowszechniania kultury, o których mowa w art. 9, zwanych dalej „pracownikami upowszechniania kultury”.

2. Pracownicy upowszechniania kultury powinni:

- 1) mieć odpowiednie do zajmowanego stanowiska kwalifikacje ogólne i specjalistyczne,
- 2) wykazywać się właściwą postawą etyczną i obywatelską,
- 3) czynnie uczestniczyć w życiu kulturalnym środowiska,
- 4) akceptować i realizować cele polityki kulturalnej państwa.

3. Pracownicy upowszechniania kultury są obowiązani do podnoszenia kwalifikacji zawodowych.

4. Kwalifikacje pracowników bibliotek i muzeów określają przepisy ustaw o bibliotekach oraz o ochronie dóbr kultury i o muzeach.

5. Pracownicy upowszechniania kultury podlegają okresowym ocenom kwalifikacyjnym. Ocena jest podstawą do awansowania.

6. Minister Kultury i Sztuki po zasięgnięciu opinii zainteresowanych organizacji, w drodze rozporządzenia, określa:

- 1) wymagania kwalifikacyjne, zasady i tryb stwierdzania kwalifikacji oraz dokonywania ocen kwalifikacyjnych, uprawniających do zajmowania określonych stanowisk w instytucjach i placówkach upowszechniania kultury,
- 2) zasady doskonalenia i kształcenia pracowników upowszechniania kultury oraz zasady finansowania tej działalności.

Art. 24. 1. Minister Kultury i Sztuki oraz rady narodowe mogą tworzyć ośrodki doskonalenia i kształcenia kadr upowszechniania kultury.

2. Ogólne zasady organizacji oraz zakres i formy pracy tych ośrodków określa Minister Kultury i Sztuki.

Art. 25. 1. Wynagrodzenie pracowników upowszechniania kultury składa się z wynagrodzenia zasadniczego i dodatków.

2. Wysokość wynagrodzenia zasadniczego jest uzależniona od posiadanego wykształcenia i kwalifikacji oraz rodzaju pracy i jej wyników, a wysokość dodatków — od stażu pracy i pełnionej funkcji, zajmowanego stanowiska i warunków pracy.

3. Pracownicy upowszechniania kultury otrzymują dodatki, a w szczególności za staż pracy, pełnienie funkcji, posiadanie stopni naukowych, znajomość języków obcych, za pracę w porze nocnej oraz za pracę w warunkach szkodliwych dla zdrowia, uciążliwych lub niebezpiecznych.

4. Rada Ministrów określa wysokość stawek wynagrodzenia zasadniczego i dodatków, a także ich rodzaje i zasady przyznawania.

Art. 26. Pracownicy upowszechniania kultury, zatrudnieni w instytucjach i placówkach upowszechniania kultury przedsiębiorstw i innych państwowych jednostek organizacyjnych oraz organizacji spółdzielczych i społecznych, są wynagradzani według zasad określonych w niniejszej ustawie i wydanych na jej podstawie przepisów albo — zgodnie z przyjętym przez tych pracowników wyborem — według zasad obowiązujących w układach zbiorowych pracy lub innych przepisach obowiązujących w ich zakładach pracy.

Art. 27. Pracownikom upowszechniania kultury zatrudnionym na terenie wsi, a także miast liczących do 5 tys. mieszkańców przysługuje odrębny dodatek w wysokości 10% zasadniczego wynagrodzenia miesięcznego.

Art. 28. Wynagrodzenie pracowników upowszechniania kultury, zatrudnionych w instytucjach i placówkach upowszechniania kultury utworzonych przez naczelne i centralne organy administracji państwowej oraz rady narodowe, ulega zmianie w taki sposób, aby jego poziom wzrastał w stopniu nie mniejszym niż poziom przeciętnego wynagrodzenia pracowników zatrudnionych w jednostkach gospodarki społecznej.

Art. 29. 1. Wyróżniającym się działaczom społecznym, o których mowa w art. 22, i pracownikom upowszechniania kultury oraz innym osobom zasłużonym w dziedzinie kultury i sztuki nadaje się odznakę honorową „Zasłużony Działacz Kultury”.

2. Odznakę honorową „Zasłużony Działacz Kultury” nadaje Minister Kultury i Sztuki.

3. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, określa szczegółowe zasady nadawania odznaki honorowej „Zasłużony Działacz Kultury”, tryb przedstawiania wniosków o nadanie odznaki, wzór odznaki oraz tryb jej wręczania i sposób noszenia.

Art. 30. Właściwy minister lub wojewoda występuje z wnioskiem o nadanie pracownikowi upowszechniania kultury:

- 1) Złotego Krzyża Zasługi — za wyróżniającą pracę, po przepracowaniu dwudziestu lat w instytucjach i placówkach upowszechniania kultury,
- 2) Krzyża Kawalerskiego Orderu Odrodzenia Polski — za szczególnie wyróżniającą pracę, po przepracowaniu trzydziestu lat w instytucjach i placówkach upowszechniania kultury

— jeżeli nie otrzymał on wcześniej takiego lub wyższego odznaczenia państwowego.

Art. 31. Zasady wynagradzania pracowników administracji i obsługi, zatrudnionych w instytucjach i placówkach upowszechniania kultury, określają odrębne przepisy.

Rozdział 5

Finansowanie upowszechniania kultury.

Art. 32. 1. Upowszechnianie kultury finansowane jest ze środków własnych jednostek realizujących zadania w zakresie upowszechniania kultury, o których mowa w art. 8, ze środków przekazywanych przez organizatora instytucji lub placówki upowszechniania kultury oraz z Funduszu Rozwoju Kultury.

2. Upowszechnianie kultury może być również finansowane z dobrowolnych wpłat, darowizn, zapisów osób prawnych i fizycznych, z fundacji oraz z innych źródeł.

Art. 33. Instytucje i placówki upowszechniania kultury tworzone i prowadzone przez Ministra Kultury i Sztuki oraz rady narodowe finansowane są z Funduszu Rozwoju Kultury odpowiedniego szczebla oraz ze środków własnych.

Art. 34. 1. Instytucje i placówki upowszechniania kultury tworzone i prowadzone przez przedsiębiorstwa oraz inne jednostki gospodarki uspołecznionej mogą być finansowane:

- 1) w części dotyczącej utrzymania obiektów, w których działają, wyposażenia w urządzenia i sprzęt oraz ich utrzymania i prowadzenia, a także wynagradzania pracowników tych instytucji i placówek — przez zakłady pracy, z obciążeniem kosztów ich działalności,
- 2) w części dotyczącej działalności merytorycznej — również ze środków przeznaczanych na te cele bądź wygospodarowywanych przez załogi, ze środków własnych instytucji i placówek upowszechniania kultury oraz z dotacji Funduszu Rozwoju Kultury.

2. Przepis art. 32 ust. 2 stosuje się odpowiednio do instytucji i placówek wymienionych w ust. 1.

3. Dotacje z Funduszu Rozwoju Kultury, o których mowa w ust. 1 pkt 2, udzielane są przez dysponenta Funduszu właściwego szczebla w wielkościach ustalonych w planie tego funduszu na dany rok.

4. Przepisy ust. 1 odnoszą się również do finansowania wspólnych instytucji i placówek upowszechniania kultury, o których mowa w art. 11 ust. 2.

Art. 35. Państwowe i spółdzielcze jednostki organizacyjne, związki zawodowe i organizacje społeczno-zawodowe rolników, organizacje samorządowe, społeczno-kulturalne i inne osoby prawne oraz osoby fizyczne mogą otrzymywać dotacje z Funduszu Rozwoju Kultury na realizację zadań w zakresie upowszechniania kultury, na zasadach i w trybie określonych w ustawie o Narodowej Radzie Kultury oraz o Funduszu Rozwoju Kultury.

Art. 36. Ustawa nie narusza uprawnień wynikających z odrębnych przepisów do przeznaczania na upowszechnianie kultury środków z funduszu załogi i funduszu socjalnego w zakładach pracy oraz z nadwyżek bilansowych w spółdzielniach.

Rozdział 6

Przepisy szczególne, zmiany w przepisach obowiązujących oraz przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 37. 1. Przepisów ustawy nie stosuje się do instytucji i placówek upowszechniania kultury podległych Ministrom: Obrony Narodowej, Spraw Wewnętrznych oraz Sprawiedliwości.

2. Ministrowie, o których mowa w ust. 1, mogą w drodze rozporządzenia rozciągnąć przepisy ustawy w całości lub w części na podległe im instytucje i placówki upowszechniania kultury.

3. Minister Kultury i Sztuki, w drodze rozporządzenia, może rozciągnąć przepisy ustawy w całości lub w części na inne niż wymienione w art. 8 jednostki organizacyjne realizujące zadania związane z upowszechnianiem kultury.

Art. 38. W ustawie z dnia 9 kwietnia 1968 r. o bibliotekach (Dz. U. Nr 12, poz. 63) w art. 29 ust. 4 skreśla się wyrazy „i wynagradzania pracowników działalności podstawowej, administracji i obsługi.”

Art. 39. 1. Przepisy niniejszej ustawy nie naruszają przepisów ustawy z dnia 15 lutego 1962 r. o ochronie dóbr kultury i o muzeach (Dz. U. Nr 10, poz. 48 i z 1983 r. Nr 38, poz. 173) oraz przepisów ustawy z dnia 9 kwietnia 1968 r. o bibliotekach (Dz. U. Nr 12, poz. 63).

2. Przepisy ustawy nie mają zastosowania do pracowników bibliotek fachowych, naukowych, szkolnych i pedagogicznych.

Art. 40. W ustawie z dnia 26 lutego 1982 r. o gospodarce finansowej przedsiębiorstw państwowych (Dz. U. z 1984 r. Nr 16, poz. 74) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 16 ust. 2 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) instytucji i placówek upowszechniania kultury oraz działalności kulturalno-oświatowej”;

- 2) w rozdziale 5 po art. 17 dodaje się art. 17a w brzmieniu:

„Art. 17a. Wydatki na utrzymanie obiektów i urządzeń zakładowych instytucji i placówek upowszechniania kultury, w tym również wynagrodzenia pracowników upowszechniania kultury i obsługi gospodarczej wraz ze składką na ubezpieczenie społeczne i innymi obciążeniami z tytułu zatrudnienia pracowników, może pokrywać przedsiębiorstwo obciążając koszty swej działalności.”

Art. 41. Minister Kultury i Sztuki, w drodze rozporządzenia, określa wykaz instytucji upowszechniania kultury o znaczeniu ogólnokrajowym, o których mowa w art. 9 ust. 4.

Art. 42. Instytucje i placówki upowszechniania kultury istniejące w dniu wejścia w życie ustawy dopełnią obowiązków rejestracji i ewidencji, o których mowa w art. 13, w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 43. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1984 r.

Przewodniczący Rady Państwa: H. Jabłoński
Sekretarz Rady Państwa: J. Szymanek